

# **Meester in de liefde**

Peggy Tchai

© 2021 Queen of Spades publishing

Auteur: Peggy Tchai

Redactie: Janneke van Bommel en Francien Homan

Omslagontwerp: Francesco Bolsius

Auteursfoto: Huijskes fotografie, Iris Huijskes

Eerste druk, 2021

ISBN: 9789083188607

NUR: 343

Onder voorbehoud van alle rechten. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door middel van druk, fotokopie, geluidsband, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

[www.queenofspadespublishing.nl](http://www.queenofspadespublishing.nl)

# **Meester in de liefde**

**Peggy Tchai**

*Voor de enige echte Queen of Spades, Shirley, die het geleerd heeft van de beste.*



**Queen of Spades**  
PUBLISHING

## **Proloog**

*Ze wist niet hoelang ze hier al zat. Een uur, een paar minuten? Het maakte geen verschil. Ze keek nog eens goed naar het staafje in haar handen en zuchtte tot de lucht in haar keel scherp aanvoelde.*

*Dit zou alles totaal veranderen.*

*Ze legde het staafje op haar crème-gelakte kaptafel en liep naar beneden. Shit, het was bijna acht uur. Ze moest echt gaan of ze kwam te laat op haar werk. Ze kon wel ergere dingen bedenken dan te laat komen, maar ze wist dat haar baas hier anders over dacht. Ze trok haar jas aan en keek naar zichzelf in de spiegel. De boucléstof van haar jas viel soepel en de warme kleur liet haar gebronsde huid bijna glanzen. Oudroze had haar altijd goed gestaan. Deze jas stond haar sowieso goed. Ze leek lang en slank door de subtiele A-lijn van de jas. Althans, nu nog. Zoals ze net op het staafje in haar hand had kunnen lezen, zouden haar minimale rondingen binnenkort plaatsmaken voor heel wat meer.*

*Ze was zwanger.*

## 1

Lex knipte met zijn vingers en wachtte tot een jongeman in een wit overhemd zijn kant op kwam.

‘Ober, de rekening graag.’

Het was zijn eerste vrije doordeweekse avond in maanden en zijn baas wist die avond te verpesten voordat zijn hoofdgerecht überhaupt geserveerd was. Hij was net aangekomen voor een spoedklus, maar werd nu alweer geacht achter zijn computer te zitten voor een andere klus. Lex had zich de hele dag verheugd op de verse ravioli met spinazie en mozzarella, overgoten met Sergio’s romige tomatensaus. Het water liep hem in de mond alleen al bij de gedachte. Maar hij hield van zijn baan. En zijn baan leek van hem te houden. Althans, als je zijn laatste salarisstrook moest geloven en daar stond die bonus die hij had binnengesleept nog niet eens op. Lex betaalde de rekening, liet een forse fooi achter voor het ongemak en liep het restaurant uit. Mét een lege maag.

Buiten kwam de regen met bakken uit de hemel, maar hij had gelukkig zijn stormparaplu meegenomen. Een taxi bellen was zinloos en Ubers reden hier niet. Bramendrecht was meer dorp dan stad en hij zou sneller zijn als hij de bus nam. Bovendien deed de frisse lucht hem goed en gaf de wandeling hem tijd om rond te kijken. Lex was hier opgegroeid, maar hij voelde zich niet thuis in Bramendrecht. Op zijn twaalfde hadden zijn ouders hem naar een kostschool gestuurd in het buitenland.

‘We doen dit voor jouw ontwikkeling, zoon,’ zei zijn vader hem bij het vertrek. Lex wist wel beter. Het was goed geweest voor zijn ontwikkeling, dat zeker. Zonder zijn strenge opleiding op de kostschool was hij nu waarschijnlijk geen CFO van een grote multinational.

Maar het was ook gemakkelijk geweest voor zijn ouders. Heel gemakkelijk. Een kind minder om naar om te kijken. Momenteel baalde hij extra dat hij al die jaren terug was weggestuurd. Want als hij in Bramendrecht was opgegroeid had hij vaker zijn tanden kunnen zetten in Sergio's ravioli. Mét extra tomatensaus. Het water liep hem opnieuw in de mond en zijn maag knorde. Och ja, hij kon niet alles hebben. Hij grinnikte en liep verder naar de bushalte.

Bij de halte zag hij op het bordje met reisinformatie dat het nog vijftien minuten zou duren voordat de bus kwam. Hij klapte zijn stormparaplu in en ging in het overdekte bushokje staan. Enkele minuten later kwam een vrouw aanlopen. Ze was drijfnat. Die zal wel niet van hier zijn, dacht hij. Dan had ze wel een plu meegenomen of op zijn minst een jas aangedaan. Moest hij haar zijn jas aanbieden? Kort overwoog hij het. Ach, wie hield hij voor de gek? Hij kende de vrouw niet eens. Bovendien was het 2020, niet de Middeleeuwen. Een kwartier later stapte hij als eerste de bus in.

## 2

Kon haar donderdagavond nog slechter worden? Haar Ted Baker-jurkje plakte aan haar lichaam. Niet zo gek, want het regende pijpenstelen en ze had een kwartier moeten lopen voordat ze bij het bushokje arriveerde. Jess keek naar beneden. De zolen van haar favoriete suède pumps stonden in een bruine plas water en de rest van de ooit prachtige schoenen zaten vol klodders verse modder. Die kon ze wel weggooien. Geen Nederlander gaat midden in de herfst naar buiten zonder paraplu of goede jas. Nou ja, op Jess na dan. Een argument dat vóór haar pleitte: toen ze een uur geleden van huis vertrok in haar chique outfit, was ze niet van plan geweest haar verloofde Laurent alleen in het restaurant achter te laten en midden in een plensbui naar kantoor te gaan voor een spoedzaak. Een spoedzaak die haar niet alleen een bord warm eten, maar ook haar goede humeur had gekost. Ze rilde. Man, wat verlangde ze naar haar warme parka met capuchon die thuis aan de kapstok hing.

Na tien lange minuten wachten in het bushokje met vreemden, zag ze de oranjeverlichte cijfers van bus 183. De man naast haar in het bushokje had wel een paraplu bij zich. Hoewel ze een kwartier geleden een moord had gedaan voor een goede plu, vond ze het asymmetrische exemplaar van de man geen lust voor het oog. De man liep richting de voorzijde van de bus, waar de klapdeuren open waren gegaan. Jess sloot achter hem aan in de rij. Voordat hij instapte schudde hij zijn ingeklapte paraplu uit. Dat deed hij op zo'n manier dat de dikke druppels die van het polyester scherm van de plu afsprongen, rechtstreeks op Jess belandden. Lekker, dacht ze, een extra plens water kan er ook nog wel bij.

Toen de egoïstische man was ingestapt, was het haar beurt. Ze liep langs het grote beslagen raam naar de voorkant van de bus. Mijn hemel, ze schrok zich een hoedje van haar reflectie in het raam. Haar cat-eye hing met zwarte druppels aan haar kin en ze had er nog zo op geploeterd het lijntje boven haar ogen symmetrisch te krijgen.

‘Dat is dan drie euro vijftig mevrouw,’ zei de buschauffeur.

Jess voelde in de zakken van haar jurkje, op zoek naar haar portemonnee met ov-chipkaart. Oh, oh. Of haar portemonnee was op magische wijze geslonken tot kaboutervorm of hij zat niet in haar zakken. Dat laatste leek haar het meest aannemelijk.

Mijn hemel, dacht ze. Jess de Mey, eenendertig jaar jong, succesvolle advocate, goed op weg om de jongste partner op kantoor te worden. Althans, dat laatste hoopte ze. Huidige status: een verzopen kat zonder geld voor de bus. Ze wist precies waar haar portemonnee was met daarin haar ov-chipkaart en een pinpas die toegang gaf tot een goedgevulde bankrekening: in de jaszak van Laurent. Juist ja, die Laurent die nog in het restaurant zat te wachten op twee doggybags met Italiaans eten van Sergio’s. Jess baalde, want ze had ook geen ov-app op haar telefoon.

‘Luister mevrouwetje, u kunt nog zo’n mooie jurk aan hebben, maar als u geen geld heeft voor de bus vliegt u d’r uit. Er staan meer mensen te wachten.’ De buschauffeur zuchtte en fronste zijn wenkbrauwen.

Wat een hork, dacht Jess. Een personeelstraining ‘omgaan met passagiers’ was geen overbodige luxe voor de man. Ze wist echter dat hij in zijn recht stond om haar uit



de bus te zetten als ze niet kon inchecken en geen los kaartje kon kopen. Ze draaide nerveus aan haar verlovingsring, die blonk aan de ringvinger van haar linkerhand. Ze voelde haar konen gloeien en kon zich een redelijk beeld vormen van de kleur die haar gezicht inmiddels had gekregen. Alsof ze er nog niet achterlijk genoeg uitzag.

‘Buschauffeur, ik betaal wel voor de dame.’ Een man liep naar voren en gaf de chauffeur een briefje van vijf. ‘Houd de rest maar, voor de moeite.’

Jess keek naar de man. Hij was lang. Misschien wel een kop groter dan zij. Zijn brede schouders kwamen goed uit in zijn donkerblauwe pak. Over zijn pak droeg hij een rechtvallende jas die momenteel openhing. Om zijn nek hing een slanke, lichtgrijze sjaal. Kort bestudeerde ze zijn gezicht. Hij had een vermakelijke mond met welgevormde lippen. Zijn neus stond een tikkeltje scheef, alsof die eerder gehavend was geweest. Ze keek hem in zijn ogen. Donkergroen, mooi. Heel mooi zelfs. Hij kwam haar vaag bekend voor. Toen wist ze het weer. Het was die eikel die zijn stormparaplu naast haar had uitgeschud voordat hij de bus instapte.

‘Bedankt, je bent toch niet zo’n idioot,’ floepte Jess eruit.

‘Pardon?’ De man keek haar vreemd aan.

‘Ik zei: bedankt, je bent mijn redder in nood.’ Jess voelde haar wangen nog meer gloeien. De man knikte kort naar haar en liep terug naar zijn plek. Ze ging snel zitten op het enige single stoeltje in de bus. Ze had geen behoefte aan gezelschap.